

borgen hier onder den boom. Zoiets gebeurde meer. Eindelijk zag Buken een takje dat hij hebben wou: recht en met een schoon gaffelken aan 't einde. Zijn handen beefden terwijl hij zijn lierenaar opentrok; maar toen het lemmer reeds op den tak stond, gereed om te snijden, bedacht hij opeens dat hij eerst een kruisteeken moest maken, want hij ging een groot werk beginnen; en toen hij zijn kruisteeken had gemaakt, dacht hij nog: ik moet ook een vaderons bidden voor den H. Antonius, patroon van de verloren zaken. Dat kan nooit kwaad. En toen met de wijding van een priester: takske nu gaan we beginnen. Het scherpe lemmer schoof door het zachte groene hout en Buken stond daar in den zoelen maannacht met een wonderbare wichelroede boven zijn hoofd. Hij bleef een oogenblik staan, bekeek met gespannen blik het takje en de blinkende bladjes in het maanlicht....

Wichelroede, wijs me nu waar het geld van mijn vader zit.

En opeens was het of het takje bewoog.... even maar.... Neen toch niet.... Daarop wandelde Buken driemaal rond den boom, lijk een boer die een processievlag draagt;.... maar het takje wou niet trillen. Misschien moest hij het dichter bij den grond houden. Maar ook dat hielp niet. Eigenlijk was het ook waarschijnlijker dat het geld in huis zelf geborgen zat. Misschien in het kippenhok; maar daar kon Buken nu niet gaan zoeken. Dat kon hij Zondag doen, terwijl nonkel en tante naar de mis zouden zijn, maar terwijl Buken voorzichtig langs den koestal ging, herinnerde hij zich opeens dat in den hoek waar nu de geit gebonden stond een groote blauwe steen lag. Misschien zat het geld daaronder verborgen. De koe begon opnieuw te herkauwen, toen hij binnenkwam en de geit sprong recht, toen ze de roede zag ik Buken's hand. Niet bang zijn, Belleken, Buken zal u niet slaan, hoor, zeker niet; streelen doet Buken u, kom Belleken.... halt, nu niet verroeren, want nu gaan we 't weten.... Stil....

Buken zat gebukt tegen den muur om niet te beven en in het licht dat door het open deurgat viel, zat hij te staren naar zijn wichelroede.... Buken bleef stil en de geit bleef stil en het takje wou niet spreken.

Buken vergat de staldeur achter zich dicht te trekken, schoof gebukt onder het raam der slaapkamer voorbij en daar stond hij weer in den koelen gang met zijn oor tegen de kamerdeur te luisteren. Daar liep een rilling over zijn rug. Waarom had hij zijn kousen en zijn vest niet aangetrokken. Maar Buken had nu geen tijd meer te verliezen.... Oom en tante waren nu in hun eersten vasten slaap. De klink ging omhoog, met een onhoorbaar tikje tegen het bovenste hout en de deur schoof op een spleetje. Nu wachten. Als nonkel of tante wakker waren konden ze denken dat de kat de kamer kwam binnengeslopen. Maar nonkel en tante bleven rustig en hoorbaar ademen; daar schoof een wilgentakje door de spleet; en dan een hoofd; en dan Buken heelemaal. In de schemering zag Buken nonkel liggen met het hoofd van zijn kussen gezakt en zijn mond half open en tante's slaapmuts